

ησυχάζω

ησυχάζω, ρ. [<αρχ. ἡσυχάζω], ησυχάζω. **1.** δεν κάνω τίποτα, ηρεμώ και, κατ' επέκταση, ξαπλώνω στο κρεβάτι μου για να ξεκουραστώ ή για να κοιμηθώ: «κάθε μεσημέρι πρέπει να ησυχάσει καμιά ωρίτσα». (Τραγούδι: *είναι μεσάνυχτα κι όλη η φύση ησυχάζει, μα ένας νέος που σπαράζει δεν κοιμάται, ξαγρυπνά*). **2.** παύω να ανησυχώ, απαλλάσσομαι από κάτι ή από σκέψεις που με βασανίζουν: «αν δε γυρίσουν τα παιδιά μου το βράδυ στο σπίτι, δεν ησυχάζω || μόλις γύρισαν τα παιδιά μου το βράδυ στο σπίτι, ησύχασα». (Λαϊκό τραγούδι: *δεν ησυχάζω, δεν μπορώ να κοιμηθώ, σε σκέφτομαι και μου 'ρχεται να τρελαθώ*). **3.** πεθαίνω: «ησύχασε σε βαθιά γεράματα». **4.** (για μοναχούς) ασκητεύω, ακολουθώ τη μοναστική ζωή: «πήγε να ησυχάσει στο Άγιο Όρος».

- ησύχασε το κεφάλι μου, βλ. λ. κεφάλι·

- κι ησύχασε, **α.** κατάφερε να επιτύχει αυτό που επιδίωκε: «επιτέλους μπήκε στο πανεπιστήμιο κι ησύχασε». **β.** λέγεται και με αρνητική διάθεση με τη σημασία ηρέμησε: «τις έφαγε κι ησύχασε».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας